

РЕШЕНИЕ

№ 1787

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **1118** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на [фирма], чрез адв. К., срещу решение по т. 2.160 по протокол № 16631/17 от 26.06.2017г. на УС на АПИ, с което е отказано преиздаване на разрешение за специално ползване на пътищата № 1 от 07.03.2003г., чрез експлоатация на рекламno съоръжение, находящо се на път II-99 км 0+190 ляво/км 0+315 ляво. Предметът на делото е определен в решение на ВАС, VII отд-е по адм. дело № 11838/2018г.

В жалбата и допълнение към нея от 25.10.2017г. се излагат съображения, че процесното решение е издадено в нарушение на материалния закон. Касае се за заварено рекламno съоръжение, за което е издадено разрешение за експлоатация и следва да запази статута си. Поради това се иска отмяна на изричния отказ да се преиздаде Разрешение за специално ползване на пътя чрез експлоатация на рекламno съоръжение и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне.

Ответникът – Управителният съвет на АПИ, чрез процесуалния си представител, заявява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатиране на рекламno съоръжение № 0-0-0-1/07.03.2003г. е разрешено на [фирма] да експлоатира рекламno

съоръжение в обхвата на път II-99 – км 0+315 ляво.

С искане № М-400/21.04.2017г. жалбоподателят е поискал преиздаване на разрешение № 0-0-0-1/07.03.2003г. за специално ползване на пътя чрез експлоатиране на рекламно съоръжение. С констативен протокол № 9/04.05.2017г. на служители при Областно пътно управление Б. е установено, че РС, разрешено с Разрешение № 0-0-0-1/07.03.2003г., е ситуирано на път II-99 (Б.-М.-С.-Ц.), км 0+190 ляво, километрично положение 0+315 ляво. Съоръжението функционира от 24.01.2003г. Същото отстои с целия си габарит на 3,30 метра от ръба на пътната настилка. Съседни РС са на съответно км 0+000 ляво и на км 0+928 ляво. РС отстои на 190 м от пътен възел при км 0+000. Не са спазени изискванията на чл. 15, ал.1, т.2 и чл. 17б от Наредбата за специално ползване на пътищата, поради което за РС не може да бъде преиздадено разрешение за специално ползване на пътя чрез експлоатация.

Проведено е заседание на Управителния съвет на АПИ, обективизирано в протокол №16631/2017г. от 26.06.2017г., приложен по делото, с т. 2.160 по което е взето решение да се одобри проект на писмо за отказ от преиздаване на разрешение за ползване на процесното рекламно съоръжение. В тази връзка на жалбоподателя е изпратено писмо изх. № 53-00-4745 от 26.06.2017г. на председателя на УС на АПИ, с което жалбоподателят е уведомен за процесното решение. В него е посочено, че РС отстои на по-малко от 500 метра от пътен възел при км 0+000. Поради това е нарушен чл. 15, ал.1, т.2 от НСПП и не са спазени изискванията на чл. 17б от същата наредба. Цитираното писмо е връчено на представител на жалбоподателя на 24.07.2017г.

По делото е приложена схема на монтираното рекламно съоръжение – л. 12, от която е видно, че процесното РС е в близост до пътен възел - детелина с път, идващ отляво.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в преклузивния 14-дневен срок – на 07.08.2017г., от активно легитимирано лице – адресат на процесния отказ за издаване на разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Според определението, дадено в §1, т.8 от Допълнителните разпоредби на Закона за пътищата "Специално ползване на пътищата" е използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя; и т.н. Обхватът на пътя е площта, върху която са разположени земното платно и ограничителните ивици от двете му страни, заедно с въздушното пространство над него на височина, определена с нормите за проектиране на пътищата (чл.5, ал.2 ЗП). С разпоредбата на чл.26, ал.2 ЗП е забранено без разрешение да се изграждат и експлоатират рекламни съоръжения в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия (т.1, б. „б“ и б. „в“). Съгласно изричната норма на чл.26, ал.3 разрешенията по ал.2 се издават от управителния съвет на агенцията или от упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията - за републиканските пътища, и от кметовете на съответните общини - за общинските пътища. Не е спорно между страните, че процесното РС е изградено в обхвата на път

II-99, който е първокласен път от републиканската пътна мрежа, съгласно определението, дадено в чл.3, ал.2 ЗП. Следователно компетентен орган за издаване, респективно отказ за издаване на разрешение за изграждане и експлоатиране на рекламното съоръжение е УС на АПИ или упълномощено от него длъжностно лице. По делото е приет и не е оспорен Протокол от заседание на 26.06.2017г. на УС на АПИ, на което е взето решение за отказ да се преиздаде Разрешение № 0-0-0-1/07.03.2003г. за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на РС, изградено на път II-99 при км. 0+315-ляво (т.2.160). Решението е взето при наличие на кворум и мнозинство, съгласно чл.8, ал.1 и чл.10, ал.5 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на АПИ (Правилника, приет с ПМС №295/10.12.2009г.). Видно от чл. 20, ал.4 от Вътрешните правила за работа на УС, приети на основание чл. 10, ал.6 от правилника, протоколите от заседанията на УС се подписват от всички присъстващи членове на съвета и от секретаря в срок до два дни от изготвянето му, а при обективна невъзможност за някой от членовете да го подпише – от двама от членовете на съвета. В случая протоколът е подписан от двама от членовете на съвета, които са присъствали на заседанието, и секретаря, тъй като третия член, видно от заповед № РД-02-17-2060 от 16.06.2017г. е бил в платен годишен отпуск.

Актът е в предписаната от закона форма. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. Такива според ТР №16/1975г. са случаите, когато мотивите са изложени в съобщението, с което се уведомяват страните за издаването или за отказа да бъде издаден исканият административен акт, та даже и в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща за разглеждане на по-горния административен орган. Основание за това решение на ОСГК е обстоятелството, че допълнителното излагане на мотивите позволява на страните своевременно да се запознаят със съображенията, по които е издаден актът, и да организират защитата си срещу него. В настоящия случай фактическите основания (мотивите) за отказа са посочени в писмото на председателя на УС на АПИ, с което жалбоподателят е уведомен за постановяване на оспорвания административен акт.

При издаване на процесния отказ не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Доколкото предназначението на административно-производствените правила е да обезпечи издаването на един законосъобразен по съдържание акт, то до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред административния орган въпрос.

Административният акт е постановен в съответствие с материално-правните норми и с целта на закона. Условиата и редът за изграждане и експлоатация на рекламни

съоръжения в обхвата на пътя и в обслужващите зони са регламентирани в Глава трета на Наредбата (чл.13 – чл.17б). Според императивното изискване на чл.15, ал.1, т.2 от Наредбата, за да бъде издадено разрешение за изграждане на РС в обхвата на пътя е необходимо последното да отстои не по-малко от 1500 м. от пътни възли за автомагистралите и скоростните пътища и 500 м. от пътни възли и кръстовища – за останалите пътища. Съгласно чл.17б, ал.1 от Наредбата собственикът на РС има право да поиска преиздаване на разрешението за експлоатация не по-рано от 3-месеца и не по-късно от 7 дни от изтичането на срока му. В ал.2 на чл.17б е предвидено, че разрешението за експлоатация се преиздава за нов 10-годишен период, когато са спазени условията на чл.15 и след заплащане на дължимите такси.

В процесния случай издаденото на жалбоподателя Разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на РС е без срок, поради което и към него е приложима разпоредбата на §5 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗП (обн. ДВ, бр.47/2012г.): Издадените до влизането в сила на този закон безсрочни разрешения за експлоатация на рекламни съоръжения остават валидни за срок до 5 години от датата на влизане в сила на този закон – 25.06.2012г. Следователно срокът за подаване на заявление за преиздаване на Разрешението за специално ползване № 0-0-0-1/07.03.2003г. е спазен. В случая обаче за дружеството не е налице основание за преиздаване на Разрешението, тъй като експлоатираното от него РС не отговаря на императивните изисквания на чл.15, ал.1, т.2 от Наредбата,- намира се в обхвата на републикански път и отстои на по-малко от 500 м. от пътен възел. Този факт е констатиран от длъжностни лица на АПИ с приложения по делото Констативен протокол и схема на пътния участък. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя в молба от 27.02.2020г., че в схемата на РС липсват данни за отстояния до най-близкия пътен възел, тъй като в схемата е отразен точния километър и метър, на който се намира РС, както и точния километър и метър, на който се намира пътния възел. Жалбоподателят не възразява срещу прекилометрирането на пътя и не твърди, че същото е извършено неправилно. След като при това прекилометриране е установено, че РС е на км 0+190 ляво на път II-99, а пътния възел е на километър 0+000, следва че разстоянието между двете е 190 м. Жалбоподателят не твърди също, че разстоянието е по-голямо от посоченото от административния орган, нито се доказва подобен факт, за което тежестта е върху жалбоподателя. Дори да се приеме, че прекилометрирането е неправилно и РС е на км 0+315 ляво, разстоянието от 315м също е по-малко от посоченото в чл. 15, ал.1, т.2 от Наредбата. В случая е ирелевантно дали пътният възел е съществувал към момента на издаване на разрешение № 0-0-0-1/07.03.2003г. Същественото е, че към момента на изтичане на 10 г. срок вече съществува, поради което и рекламното съоръжение не отговаря на техническите изисквания. Преиздаването на разрешението изисква проверка към момента с оглед разпоредбата на чл. 17б, ал. 2 НСПП, която предвижда, че разрешението се презаверява ако са налице условията на чл. 15 НСПП, т.е. следва отново да се извърши проверка за наличие на предпоставките в посочената разпоредба за издаване на разрешение за експлоатация на рекламно съоръжение. Непосочването на коя от двете хипотези на чл. 15, ал.1, т.2 от Наредбата е налице не е съществено нарушение, тъй като на жалбоподателят е известно, че не е монтирал съоръжението си върху автомагистрала и скоростен път.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за приложимост на §4 от Преходни и заключителни разпоредби към Постановление № 294 на Министерския съвет от 8

ноември 2016 г. за изменение и допълнение на нормативни актове на Министерския съвет (ДВ, бр. 90 от 2016 г., в сила от 15.11.2016 г.). Според тази разпоредба преиздадените по реда на чл. 17б от Наредбата за специално ползване на пътищата, приета с Постановление № 179 на Министерския съвет от 2001 г., разрешения за експлоатация на рекламно съоръжение се считат за издадени при условията на първоначалното разрешение и към тях се прилага режимът, приложим за първоначалното разрешение за експлоатация, е неотнормисима в процесния случай. Към така преиздадените разрешения за експлоатация на рекламно съоръжение се прилагат изискванията и условията, посочени в разрешението за специално ползване чрез изграждане, въз основа на които съответното рекламno съоръжение е било изградено и е получило разрешение за експлоатация. Разпоредбата обаче е сред ПЗР на ПМС № 294, в сила от 15.11.2016г., т.е. касае случаите на преиздадени към 15.11.2016 г. разрешения за експлоатация, какъвто настоящият казус не е.

При тези факти съдът намира, че за търговеца не е възникнало право да бъде преиздадено Разрешението за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на РС № 0-0-0-1/07.03.2003г. По изложените доводи съдът приема, че процесният отказ е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

При този изход на спора, на ответника се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер от 200лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 41^{-ви} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу решение по т. 2.160 по протокол № 16631/17 от 26.06.2017г. на УС на АПИ.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ направените по делото разноси в размер на 200 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: